

Kuşların Sesi

— ebru çimen · 23 Ekim 2020

Bir çocuk vardı düşümde balonu
Sönmeyen uçurtmasını daima havalara
veren; sıcacık daima hakim ışıltısını
yansıtıran dağlarda açan menekşeler boy verir
sabahları buram buram kokardı...
O menekşeye nasıl kıyılırdı hevesle
açarken...

Senin le uçar kuşlar şaha kalkar göğe
yükseleirdi. seni görünce parlar
Gece ay ışığından esinlenir..
gözünü alamaz ihtişamından
Sen gök yüzünün arkadaşı,
Gündüzü bekleyen gecenin
yıldızısın...

Sabahı dört gözle bekleyen güneşin
bekçisiydin.sonra ne olduysa oldu...
Geçmişte kaldı gülücüklerin de saklı
tohumları geleceğin düşlerden ibaret şimdi!
Maviliğe arkasını dönen mehtap...
Buzları çözülür kutupların da
Kalbi ısınırdı kutupların da saklanırdı
doruklar aşan
tepelerin sancağına tutunurdu.
Sen gülerken sokakta
oynardı çocukluğum en güzel elbisesini
üzerine alırdı...

Döküldüğünde her damla gözlerine;
toz kapladı bulutların griye boyandı rengi.
Sustu denizler kan revan..
inletti sesi , kuşların intiharıydı bu! çılgık çılgığa
yükseklerden atlayan kanatlarını çırparken
son defa açan yer yüzünde...

yaşamasına izin verilmeyen umutların
gölgesinden düşen...

Sadece...

bir çocuğun düşleri değildi yetim kalan
hayalleri ile gerçekleri yer değiştiren...

Sadece ; Bir kuş değil di kanadından
dökülen bir tüy düşerken.

yer yüzünü sessizliğe gömen.

Annenin ağtıydı inleyen yeri göğü.

Kuşların sesindeki acının tarifi yoktu.

Babasından dinlediği masallarla

uykuya dalan ninnileriydi ,söylediği

türkülerin son sesiydi.

gökyüzünü karanlığa boğan...